

begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, at udlændinge, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter udlændingelovens §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsten.

Det foreslås, at udlændingeloven ændres, således at udlændinge, som har indrejseforbud, fordi de er udvist ved dom, eller idet de, fordi de er udvist ved administrativ beslutning, anses for en fare for statens sikkerhed, for den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1.

Adgangen til at inddrage en tidsbegrænset opholdstilladelse er i dag begrænset til de tilfælde, hvor udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, eller hvor udlændingen er indberettet som uønsket til Schengeninformationssystemet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3.

Med henblik på at modvirke, at udlændinge, der har deltageret i krigsforbrydelser, folkedrab, tortur, forbrydelser mod menneskeheden eller terrorhandlinger eller i det hele taget gjort sig skyldige i alvorlige forbrydelser, misbruger adgangen til at opnå asyl eller opholdstilladelse på andet grundlag – og dermed med henblik på at sikre fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373 – foreslås udlændingelovens inddragelsesregler ændret, således at udlændinge, som er omfattet af de ovennævnte undtagelsesfrie udelukkelsesgrunde normalt vil få inddraget en allerede opnået tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås endvidere, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3.

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne i situationer, hvor en udlænding meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til udelukkelsesgrun-

dene, eller hvor den pågældendes opholdstilladelse inddrages under henvisning til samme grunde, men hvor udlændingen ikke kan udsendes af landet under henvisning til udlændingelovens refolementsforbud, i almindelighed underretter den kommune, hvori udlændingen tager ophold, om udlændingens opholdsretlige status og om de vilkår, der er knyttet hertil.

Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge, der ikke har opholdsgrundlag, men som ikke kan udsendes af landet på grund af udlændingelovens refolementsforbud, er undergivet de samme vilkår som asylansøgere, jf. udlændingelovens § 42 a.

Det bemærkes i øvrigt, at regeringen i forbindelse med et senere lovforslag om ændring af udlændingeloven forventer at fremsætte forslag om en generel adgang for udlændingemyndighederne til at videregive oplysninger om udlændinges opholdsgrundlag og ændringer heri til kommunerne.

6. Ændring af reglerne om forbud mod refolement

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land (forbud mod refolement).

Refolementsforbudet i denne bestemmelse er absolut. Det gælder således i alle tilfælde – også selv om udlændingen antages at være til fare for statens sikkerhed m.v.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 31, stk. 2, gælder forbudet mod refolement også, hvis de i udlændingelovens § 7, stk. 2, nævnte forhold (de facto-forfølgelse) foreligger. Refolementsforbudet gælder dog ikke i denne sammenhæng, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

Udlændingelovens gældende refolementsforbud rækker herved videre end forbudet mod refolement i flygtningekonventionens artikel 33. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må en konventionsflygtning (en person, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A, og som ikke er udelukket fra asyl på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F) ikke udsendes til områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, hans tilhørsforhold til en særlig